
Minneord

OSS IMELLOM

MORTEN LINDBÆK

IVAR SKEIE

JOHANNE SUNDBY

ELISABETH SWENSEN

EINAR ZWAIG

Svein Arne Riis døde 2.5. 2009 etter lang tids sykdom, 58 år gammel. Han var fra Fredrikstad, og spesialiserte seg i indremedisin og lungemedisin som han praktiserte ved sykehusene i Bodø, Sarpsborg og Fredrikstad. Vi ble venner for livet tidlig i 1970-årene, under parolen om å gjøre verden til et bedre og mer rettferdig sted.

Han var pioner i Norge når det gjaldt utviklingen av avansert livsforlengende behandling for pasienter med kroniske progredierende nevrologiske lidelser og alvorlig pustesvikt og han spilte en hovedrolle i å endre holdninger til slik behandling her til lands. I et intervju i Tidsskriftet i 2006, midtveis i sykdommen, sa han: «Vi skal være forsiktige når vi uttaler oss om livskvalitet på vegne av pasientene. Selv de med progredierende, uhelbredelige tilstander har det ofte bedre enn både helsepersonell og pårørende tror. Jeg har skjønt mye mer av det etter at jeg selv ble syk.»

Han mente at leger ikke skal stå over pasientene og bestemme hva som er et levelig og verdig liv for dem. Han så sin oppgave i å gi *dem* muligheter til å gjøre det beste ut av *sitt* liv med de forutsetninger *de* var gitt.

Svein hadde en sjelden evne til å nyte og å være til stede i livet og til å lytte til og å se de andre. Han var fullstendig fri for jåleri, tilgjorthet og karrierisme – som privatmenneske, politisk aktivist og som fagmann. Grunnlaget for fagengasjementet var at det skulle bety en forbedring for pasientene, ikke personlig prestisje. Dertil hadde han – og skapte – mye moro, alltid med et skrått blikk og en lakonisk kommentar når livets alvor eller pompøse autoriteter kunne virke lammende på oss andre.

Svein ble uhelbredelig syk 51 år gammel. Han kjente sin skjebne, men ble ikke lammet av den og flyktet ikke i panikk. Hans møte med sykdom og død var preget av det samme som livet hans før sykdommen: forsoning, tillit og trygghet. Han elsket og ble elsket av sin Siri, barna Maren og Håvard, en kjærlig familie og en mangfoldig vennekrets.

Så sent som i fjor høst var Svein med på den årlige samlingen med vennene fra den røde kjernen på medisinerkullet. Han var alvorlig syk og svekket. Men han deltok. Han satt sammen med oss andre, lyttet mer til samtalene enn han deltok, sovnet av innimellom, men viste med all tydelighet at han trivdes og satte pris på å være med, mens vi alle forsto at dette var siste gang.

Det kan høres som en floskel, men det er sant: Svein var et uvanlig godt og ærlig menneske. Vi skal alltid minnes ham med glede, takknemlighet og respekt.

Publisert: 11. juni 2009. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.09.0657

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.